

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 14, APRIL 2024

Obisk prve dame Republike Poljske

21. marca 2024 je medgeneracijski Dom Marije, Marte in Lazarja v Logatcu je obiskala prva dama Republike Poljske, ga. Agata Kornhauser-Duda. Predsednikovo soprogo je sprejel g. Rafael Kedzierski, duhovnik medgeneracijskega doma, direktor, g. Janez Kompare, g. Berto Menard, župan Občine Logatec, vodstvo in osebje centra ter stanovalci in nato otroci iz vrtca sv. Miklavža, ki deluje v medgeneracijskem domu starejših, in starejši iz skupine Žoga bend, ki so pripravili umetniški program.

»To je bil odličen nastop, izjemno ste nadarjeni in talentirani. Navdušena sem nad vašim igralskim talentom. Odlični ste bili, prav nobene treme ni bilo,« je dejala prva dama.

Medgeneracijski dom je katoliški socialni zavod, ki izvaja storitve institucionalnega varstva v domovih za starejše. Odprt je za vse ljudi, ne glede na njihova prepričanja, če so le pripravljeni slediti njegovemu programu. V ustanovi so oskrbovane številne generacije, od najmlajših do najstarejših.

»Zelo sem vesela, da imam ob uradnem obisku predsednika priložnost obiskati medgeneracijski Dom Marije in Marte in bi rada izrazila veliko hvaležnost za zelo modro seniorsko politiko,« je poudarila prva dama.

Agata Kornhauser–Duda je poudarila, da je izvajanje ustrezne politike starejših zaradi starajoče se družbe nujno potrebno.

»V današnjem času je to nujnost, saj smo starajoča se družba, živimo vse dlje, zato bi morali ustvariti čim boljše pogoje, da bi bili starejši čim bolj aktivni,« je poudarila. Dodala je, da »so objekti, kot je medgeneracijski dom, primer, da »jesen življenja« ne pomeni konca dejavnosti.«

»Naj bo jesen življenja čas pobiranja sadov, čas, ko lahko uživete v življenju, kjer lahko razvijate svoje talente, kot je to primer pri vas, v Domu Marije in Marte,« je dodala.

Predsednikova soproga se je z oskrbovanci pogovarjala o njihovih vsakodnevnih aktivnostih in zanimanjih. Pogovor je tekел tudi o tem, kaj so starejši počeli pred upokojitvijo.

Prva dama je vsem zaželela »*zdravja, nasmehov in pozitivne energije ter še več lepih nastopov.*« Izpostavila je tudi vprašanje medgeneracijskega izobraževanja, ki je osnova za delovanje objekta. Ob poudarku na njegove vrednosti je opozorila, da se lahko pri medgeneracijskem delu starejši veliko naučijo od mlajših, mlajši pa od starejših.

Na srečanju je g. kaplan spregovoril tudi o dnevni aktivnosti starejših ter o delu na duhovnem področju.

Obisk medgeneracijskega doma smo zaključili s srečanjem s predšolskimi otroki v Miklavževem vrtcu. V pogovoru s prvo damo so najmlajši spregovorili o svojih sanjah, načrtih za prihodnost in o sanjskem poklicu, ki bi ga želeli opravljati v prihodnosti.

Soproga predsednika Republike Poljske je najmlajšim otrokom zaželela, da bi se imeli v vrtcu kar najlepše: »*Želim vam, da bi bilo v vrtcu čim več veselja. Želim, da bi ob bivanju v vrtcu pridobivali novo znanje in nove prijatelje.*«

© Grzegorz Jakubowski/KPRP

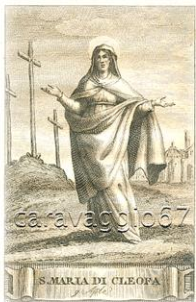
(Vir: <https://www.prezydent.pl/malzonka-prezydenta/aktywnosc/wizyta-w-miedzypokoleniowym-domu-opieki-im-marii-marty-i-lazarza-w-logatcu,83003>).

Amicus Dei

Sv. Marija Klopajeva, svetopisemska žena

Goduje 24. aprila

Vsako leto na cvetno nedeljo in na veliki petek v cerkvi poslušamo pasijon, poročilo štirih evangelistov o Jezusovem trpljenju. Na cvetno nedeljo se zvrstijo evangelisti Matej, Marko in Luka, na veliki petek pa nam leto za letom govori evangelist Janez. Slišimo tudi njegove besede:

»Poleg Jezusovega križa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopajeva, in Marija Magdalena«. Marije Klopajeve, ki je bila med ženami, ki so stalno spremljale Jezusa in mu stregle na njegovih potih, se zaradi te dobrote pa tudi zvestobe Božjemu Učitelju do konca Cerkev spominja na današnji dan.

Evangelist Janez imenuje Marijo Klopajevo sestro Jezusove matere, vendar je to treba razumeti po načinu judovskega izražanja o sorodstvu. Po starem izročilu je bila današnja svetnica žena Klopaja (po starem prevodu Kleopa), ki je bil Jakobov sin in brat svetega Jožefa. Marija Klopajeva je bila torej svakinja Jezusove matere Marije. Njen sin Jakob je bil član apostolskega zbora, Jakob mlajši, čigar praznik obhajamo 3. maja.

Marija Klopajeva je vztrajala ob umirajočem Jezusu in njegovi trpeči Materi pod križem na Kalvariji. Pomagala je pri snemanju Jezusovega telesa in ostala tam, dokler ga niso položili v grob. Zaradi bližajočega se praznika Jezusovega trupla niso mogli maziliti, kakor je bil običaj. Zato je Marija Klopajeva z Marijo Magdaleno v velikonočnem jutru navsezgodaj prihitela h grobu, da bi dopolnili njegovo maziljenje. Po poročilu drugih evangelistov je bilo žena več. Žene so presenečene zagledale odprt in prazen grob in angela, ki jim je govoril: »Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal. Spomnite se, kako vam je govoril, ko je bil še v Galileji: *»Sin človekov mora biti izroččen v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati.*« Tedaj so se spomnile njegovih besed. Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim« (Lk 24,5–7). Marija

Klopajeva je bila torej med prvimi pričami Gospodovega vstajenja. Iz zapisa v Apostolskih delih, da so apostoli po Jezusovem vnebohodu šli v Jeruzalem in v dvorani zadnje večerje »enodušno vztrajali v molitvi z ženami, z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati« (t.j. sorodniki) ter pričakovali prihod Svetega Duha, razlagalci enodušno sodijo, da je bila med tistimi ženami tudi Marija Klopajeva. Torej je bila od Boga izbrana, da bo napolnjena s Svetim Duhom. Potem je bila s svojim spodbudnim življenjem zgled prvim kristjanom, čeprav o njeni življenjski usodi po prvih binkoštih ni nobenih trdnih poročil.

Med svetniškimi lastnostmi Marije Klopajeve je na prvem mestu njena brezpogojna vdanost Jezusu, odkar je začel z javnim delovanjem. Prav tako sta občudovanja vredni njena vztrajnost pod križem in požrtvovalna ljubezen, ki jo je Odrešeniku izkazovala še pri pokopu in grobu. V njeno materinsko čast je treba šteti gorečnost apostola Jakoba mlajšega in Jezusovega učenca Jožefa Pravičnega. Mati Marija Klopajeva jima je svetila z dobrim zgledom pa tudi s svojo tiho in nesebično službo Jezusu. Marija Klopajeva se uvršča med najpopolnejše svetopisemske žene in matere. V krščanskem občestvu zato velja za veliko priprošnjico dobre verske vzgoje. Temelje te vzgoje postavlja družina, predvsem starši z zgledom svojega življenja.

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica

Gospa Ivana Razpet je v nedelo, 14. aprila, praznovala 100. rojstni dan. Poleg sostanovalcev in osebja ji je čestital tudi župan občine Cerklje ob Gori. Draga ga. Ivana, vse najboljše!

PTICE

Ptice so lepe!
Vedo, kaj je ujetost
in kaj let svobode.
Nedolžne, preproste spletajo gnezdo varnosti za svoje mladiče
in v naklonjenosti skušajo ujeti skupen del leta.
Vsaka od njih zna peti svojo melodijo,
ne da bi se spraševale, čigava je lepša.
Vedno znova pojo
in nikoli ne odnehajo
ter ne sprašujejo, če se izplača.
Umaknjene od hrupa mest,
v najčistejši naravi
ne doživljajo tesnobe človeških src.

Tadeja Gnezda

O SAMOSTANIH ...

Samostan je ustanova posvečenega življenja, kamor se umaknejo tisti, ki bi radi svoje življenje posvetili višjemu cilju – poglobljeni molitvi in delu. Odpovejo se poroki in družini kot tudi prijateljem in postanejo redovniki, duhovniki, menihi.

Meništvo je nastalo s sv. Benediktom v zač. 6. st.. Mladi Benedikt, ki je v Rimu študiral pravo, se ni dobro počutil v takratnem načinu življenja študentov. Umaknil se je iz Rima, da bi poiskal mirno zatočišče, kjer bi se posvetil molitvi. Našel ga je na odmaknjeni skalni gori Monte Casino, kjer je že stal manjši tempelj. Z njim je šlo nekaj somišljenikov. Postavili so si skromno bivališče in začeli živeti po svojih strogih pravilih v duhu »*Moli in delaj*« (Ora et Labora).

Tako se je izoblikoval prvi in najstarejši meniški red v zahodni Evropi – *benediktinci*. Njihova osnovna dejavnost je od samega začetka ostalo tudi misijonarstvo, tako se je sčasoma red tudi številčno širil, da so kmalu nekdanji tempelj spremenili v cerkev, na mestu skromnega bivališča pa pozidali prvi samostan. Sledilo je še kar nekaj širitev in samostan je postal in tudi ostal najmogočnejši v zgodovini krščanstva. Danes (Glej sliko.) je samostan obdržal renesančno arhitekturo, v njem je urejen muzej z možnostjo ogleda, obiskovalci pa so nagrajeni s čudovitim razgledom, kot ga imajo menihi benediktinci že več kot 1200 let.

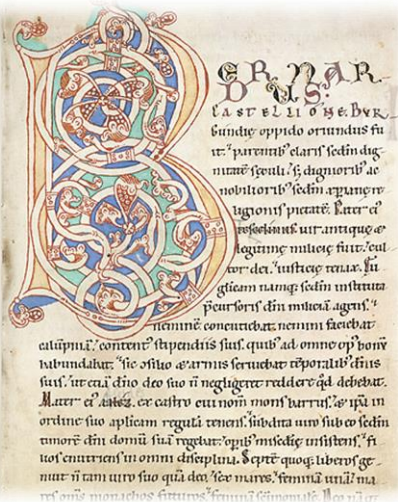
V 10. in 11. st., ko se je red širil po zahodni Evropi, so se pojavile prve reforme benediktinskega reda; iz njih pa so s pomočjo Cerkve nastajale nove zaprte verske skupnosti duhovnikov – novi meniški redovi (spoznali jih bomo v naslednjih nadaljevanjih) z bolj ali manj strogimi pravili, ki so v osnovi še vedno najbližja pravilom sv. Benedikta.

Tako je samostan na gori Monte Cassino ne samo matična hiša benediktinskega reda, ampak v nekem smislu tudi vseh samostanov na krščanskem Zahodu, kjer so stoletja zaznamovali versko in kulturno življenje, bili nosilci znanosti in umetnosti. Ostajali pa so izrazita verska središča z različnimi poslanstvi, specifičnimi potrebami in načinom življenja, kar je vplivalo tudi na zgradbo samostanov.

ARHITEKTURA samostanov je tako v osnovi obdržala značilno prvotno in strogo predpisano osnovno razporeditev, ki je izpolnjevala pravilo, da mora biti vse, kar menihi potrebujejo za življenje in delo, urejeno v zaprtem območju samostana. Ne glede na razliko v strogosti pravil prav vsi meniški rodovi brez izjeme javnosti ne dovolijo vstopa v samostan – ponekod imajo še dodatne omejitve, kar pomeni, da so v strogi »klavzuri«.

Osrednji prostor samostana je t.i. štirikotni »križni hodnik«, kjer se odvijajo procesije menihov ob nošenju križa. Iz njega so dostopni vsi najpomembnejši prostori samostana, kot so: samostanska cerkev, kapiteljska dvorana, knjižnica, umivalnica, jedilnica, kuhinja, spalnice ...

POMEN in VLOGA samostanov sta bila izredno pomembna:

- med ljudmi so vztrajno utrjevali krščansko vero,
- pogosto so v njih delovale šole, tako za plemiške kot okoliške otroke (seveda ločeno),
- bili so nosilci razvoja zdravilstva (medicine); tu so nastajale prve lekarna in zeliščni vrtovi, zdravili so tudi okoliško prebivalstvo,
- samostani so bili prava zakladnica znanja; zbirali, hranili in prepisovali so starejše rokopise in knjige bogato umetniško okraševali.

- bili so izurjeni v kmetovanju, saj so si hrano morali pridelovati sami, kmetom pa so svetovali, kako učinkovito obdelovati zemljo, ...

Samostani torej niso ostanek nekega daljnega časa. Kar nekaj jih je, ki so še kako živi. So prostori vere, zgodovine samostanskega življenja, umetnosti, stavbarstva, slikarstva in arhitekture.

Pri nas je delujočih kar 42 različnih samostanskih skupnosti. Nekatere od njih bomo spoznali v nadaljevanjih, ki jih bodo prinašala naslednja domska Glasila.

Zapisa Lela J. Podgornik

Vodnata Slovenija

Slovenija, vodnata je dežela,
veliko rek ima,
vendar voda ni samo vesela,
tudi grobo delat' zna.

Lahko poplavi cele hiše,
odnese nam spomine vse.
Ampak tudi to se ve,
kako potočki žubore.

Ko voda hitro teče,
se v mlinu vesele.
Takrat okusen kruh se peče,
po njem trebuščki hrepene.

V vodi tudi živali živijo,
hrana so nam, ljudem.
Ampak vedno bolj trpijo,
vedno težje se upirajo smetem.

V Sloveniji ni vodnata le mogočna Drava:
naš ponos so Mura, Soča, Sava,
potem pa še sedmih imen – Ljubljanica –
le kdo je ne pozna?!

Ob bregu rad posedam,
v živahno valovanje gledam.
Ponosen na svoj dom sem zelo –
saj v vodi vidim celó nebo.

Gašper Nartnik, 7. a OŠ Rovte

SPOMINSKE DROBTINICE

Vsem, ki znate ljubiti kot mati

Vsem, ki znate ljubiti kot mati, je naslov, ki me močno nagovori. Vsekakor se želim udeležiti prireditve, kajti vsi smo otroci svojih mater, ne glede na našo starost se ljubezen do njih ne zmanjšuje, ampak se z leti kristalizira in povečuje.

V dvorani je bilo zelo veliko naših varovancev. Redki so ostali v postelji, v bistvu samo tisti, ki so morali iz zdravstvenih razlogov.

Po nagovoru sestre Leonide, ki nas ni pustil ravnodušne, je sledila igrica skupine Nazaret pod vodstvom Kati Dolenc *Za mamin praznik*. Skupina Nazaret nas je že velikokrat razveseljevala ter navduševala s svojimi igricami. Trud ge. Kati Dolenc je viden ter poplačan z dobrim nastopom. Recitacije naših stanovalcev: Ane Strgar, Majde Petelin, Dorice Corn, Jožeta Gregoriča so dale velik pečat slovesnosti naše prireditve. Pesmi, ki so vse govorile o mamah in njihovi ljubezni, so se nam pretakale iz ušes skozi glavo do srca. Hvaležni za vsako besedo in kretnjo svojih mam smo pozorno poslušali. Mene osebno pa je najbolj navdušilo besedilo pesmi Tadeje Gnezda: Lepo je biti.

Mlada violinistka nas je s svojim izvajanjem skladb popeljala v glasbeni del prireditve. Nežno nas je pozibavala s svojim izvajanjem. Sledilo je presenečenje: v skupini Nitke nas povezujejo in članice Univerze za tretje življenjsko obdobje Logatec, so članice napletle in podarile dekice za stanovalce. Za konec zopet recitacija naših stanovalcev.

Zadovoljni smo močno, močno zaploskali vsem v zahvalo za trud in zaželeli v prihodnje še veliko podobnih dogodkov.

Zagorka

**Srečanje z ženo poljskega predsednika, go.
Agato Kornhauser Duda**

V četrtek, 21. 3. 2024, smo se zbrali otroci iz našega vrtca in doma v naši dvorani. Pričakovali smo visoko gostjo, ženo poljskega predsednika,

Agata Kornhauser Duda. Skupaj z možem sta obiskala Slovenijo. Prišla je malo po enajsti uri. Otroci iz vrtca so zapeli *To je dan, ki ga je naredil Gospod* po slovensko in po poljsko.

Vse je najprej pozdravila napovedovalka. Nato je gostjo pozdravil naš kaplan Rafael, Poljak. Je tudi zaslužen, da nas je obiskala tako visoka gostja. Rafael je poudaril dobre stike med Slovenijo in Poljsko. To, da je Poljska nekajkrat večja od Slovenije in da ima Poljska 32 milijonov

prebivalcev, Slovenija pa samo dva, povezuje pa nas vera in boj za mir. Potem nas je nagovoril še logaški župan, gospod Berto Menart, in pozdravil gostjo.

Otroci iz vrtca so s pomočjo vzgojiteljic zaigrali muzikal Kekec. Peli in igrali so zelo dobro. Dober je bil Kekec in zbor.

Potem nas je vse skupaj nagovorila gospa Agata Kornhauser Duda. Pohvalila je otroke in vzgojiteljice. Občudovala jih je. Poudarila je, da je takšno sobivanje treh generacij, kot je pri nas, res nekaj pozitivnega. Rekla je, da je Slovenija lepa.

Potem je zaigralo še osem domovcev na žoge. S kuhalnicami so spremljali Avsenikovo Golico.

Na koncu se je gospa Agata Kornhauser Duda še slikala z otroki iz vrtca, vzgojiteljicami in domovci, ki so igrali na žoge.

Po tej prireditvi smo nekateri odšli v peto nadstropje Lazarja, kjer smo pričakovali gospo

Agata Kornhauser Duda. Ogledala si je stavbo. »To so pa godbeniki,« je rekla tistim, ki so bili najbližje. Vprašala jih je, koliko let so že v Domu. Bili so sami taki, ki so tukaj eno leto, dve, tri leta. Sestra Leonida mi je rekla, naj povem naglas, koliko let sem pa jaz tukaj. Povedala sem, da sem v Domu že več kot 11 let. Ko je gospa Agata Kornhauser Duda to slišala, je vprašala, kako mi je všeč v Domu. Rekla sem, da mi je zelo všeč. Potem je vprašala, kaj smo bili po poklicu. Povedala sem, da sem bila učiteljica. Tudi ona je včasih učila. Vprašala me je, kaj sem poučevala. Povedala sem, da nižjo stopnjo. Na moje vprašanje, kaj je poučevala ona, je odgovorila, da nemščino na srednji šoli. Povedala je, da ima zelo rada otroke, ker so tako prisrčni in tako odkritosrčni. Rekla je, da bi še učila, jaz pa sem rekla, da ne bi več. To ni nič čudnega, saj imam skoraj 82 let, ona pa je še mlada. Potem se je poslovila. Bili smo srečni, ker smo jo spoznali. Bil je lep dan.

© Grzegorz Jakubowski/KPRP

Karolina Medvešček

Duhovna obnova na Veli Lošinju v samostanu Betanija

V mesecu aprilu, natančneje od 12. do 14. 2024, smo se zaposleni v Domu Marije in Marte odpravili na duhovno obnovo na otok Veli Lošinj. Zjutraj smo se zbrali pred Domom in se z mini busom odpravili na pot. Vkrcali smo se na trajekt v Meragu in se po kakšnih 20 minutah vožnje izkrcali na otoku Cresu, kjer smo pot nadaljevali do otoka Lošinja, ki je s Cresom povezan z malim mostom. Ustavili smo se v mali vasici Osor na Cresu, kjer smo si privoščili malico in počitek ob obali. Po prijetni vožnji smo prispeli v hišo Betanija na otoku Lošinj.

Hiša Betanija je duhovni center, samostan, ki je odprt za duhovni turizem. Od leta 2015 nudi duhovno obnovo in namestitve s sobami ter prehrano. Samostan Betanija je v centru mesteca Veli Lošinj na Kaciolu (vrh),

stacioniran že od leta 1792, ko je bil v lasti sester milosrdnic sv. Križa, ki so skrbele za uboge in starejše ljudi.

Za nas so poskrbele redovnice sv. Križa. Obiskale smo vrh Svetega Ivana, se sprehodile po poti ob prečudoviti obali in si ogledale znamenitosti. Gost v samostanu pa je bil tudi dr. Ivan Janez Štuhec, teolog in filozof morale, pisatelj in duhovnik, ki je za nas imel mašo v slovenskem jeziku v kapeli v samostanu. Skupaj smo tudi molili rožni venec na vrtu samostana.

Redovnice izdelujejo različne izdelke, kot so marmelade, pijače in spominke. Nekaj smo jih tudi kupili za domov. Domov smo odšli

polni lepih vtisov in spominov na čudovito preživet konec tedna, poln miru in prijetnega druženja.

Organizatorica je bila Brigita Blažević, vodja Miklavževega vrtca

Betanija – prostor ki umiri telo in nahrani dušo

Lahko rečem, da sem imela več sreče kot pameti, da sem prejela vstopnico za duhovno potovanje na Veli Lošinj. To je bil konec tedna, ki ga ne pozabiš. To so bila doživetja, ki se te dotaknejo. To so bile besede, ki te vedno znova opogumljajo ob težkih trenutkih, ob težkih

dnevih. Še vedno mi odmevajo besede, kaj je strah pred prihodnostjo? Kako hitro lahko letijo naši angeli? Kaj je naše poslanstvo, smisel življenja? Ali smo ga že našli, ga še iščemo?

Bilo je toliko lepega, duhovnega, poučnega, a hkrati veliko smeha, zabave, sproščenosti kot tudi treniranja fizične kondicije. Ta čarobni konec tedna je vseboval prav vse, kar moje telo potrebuje za srečen dan. Toplo, duhovno hrano, ki nahrani mojo dušo, okusno hrano, pijačo, ki nahrani moje telo. In kaj bi brez dobre družbe, starih prijateljev v lepem, morskem okolju. DMM, hvala. 😊

Terezija

Hiša Betanija- Veli Lošinj

Na pobudo gospe Brigitte, ki vodi naš vrtec, smo se v petek, 12. 4. 2024, podali na tridnevni obisk otoka Lošinj. Naša skupinica je bila predvsem ženske narave, smo pa bile vesele tudi dveh članov moške družbe. Pot se je začela zelo adrenalinsko. Na počivališču Lom je naš mini avtobus začel izpuščati dimno zaveso. Revez je ostal brez hladilne tekočine. Voznik mu je s pomočjo vode pihnil na dušo, zmolili pa smo tudi molitev za uspešno nadaljevanje poti. Srečno smo prispeli na otok Krk. Tu smo se osvežili s kavo in pot nadaljevali s trajektom do Cresa. Avtobus nas je preko otoka Cresa varno pripeljal na cilj – hiša Betanija na otoku Veli Lošinj. Betanijo vodijo sestre usmiljenke sv. Križa. Tu je duhovni center

za turiste in za vse, ki iščejo mir in tišino, duhovno in telesno zdravje, iščejo sebe in Boga. Tri dni je bila hiša Betanija tudi naš dom. V čudovitem vrtu, polnem rož, smo ob lurški materi Božji molili križev pot. V hiši Betanija smo srečali tudi gospoda Ivana Štuheca.

Zahvaljujoč njemu, smo lahko imeli sv. mašo v slovenskem jeziku. Povzpeli smo se tudi na vrh hriba Sv. Ivan, ki je razgledna točka z istoimensko kapelico nad Velim Lošinjem. Razgled s te točke je naravnost dih jemajoč. Kot na dlani se nam ponuja Veli Lošinj, v daljavi se vidita otoka Pag in Rab ter masiv Velebit, z druge strani pa lahko ob dobri vidljivosti vidimo tudi italijansko obalo.

Po obalni pešpoti, ki je vodila z Malega na Veli Lošinj, smo občudovali modrino morja, bujno zelenje ter v pogovoru in smehu veseli prispeli do čudovite obale. Najbolj pogumni so tudi zaplavali v sicer zelo sveži vodi, ostali pa smo si le namakali noge. Čas je hitro, prehitro minil in že je bila nedelja in naš zadnji dan na otoku. V župnijski cerkvi sv. Antona Puščavnika v Velem Lošinju smo se udeležili svete maše. Po maši nam je sestra Hijacinta opisala nastanek in zgodovino cerkve. Po kosilu smo se poslovili od naših sester in polni lepih vtisov odpotovali proti domu.

Bogo hvala za vsa ta lepa doživetja.

Sabina

V središču mesteca Veli Lošinj, obdanega z zdravilnim dišečim zelenjem, mirom, blagodejno tišino in nebom, mirnim morjem, je Hiša Betanija, duhovno središče za turiste in vse, ki iščejo duhovno ali telesno zdravje in počitek na otoku Lošinju ... v tem miru, zdravilnem okolju smo naši svoj kotiček tudi zaposleni DMM in vodja vrtca Brigita. Sestre so nam rekle: »Vi samo dišite!«

PRISRČNA ZAHVALA

Naše življenjske poti so različne, včasih lepe in včasih zahtevne. Ko se prepletejo, pa nastane nekaj novega – bližina, razumevanje in spoštovanje. To so lastnosti, ki jih v polni meri živite v Domu Marije in Marte, celotno osebje in prostovoljci.

V pozni starosti ste v Dom Marije in Marte v Logatcu sprejeli mojega moža, Janeza Cveka (9. 9. 1934–4. 4. 2024). Nekaj let sem ga negovala doma, nato pa je mesec dni, cel september 2022, preživel v Hospicju v Ljubljani. A tam ni sklenil svoje poti – stanje se je izboljšalo, našli so pravo kombinacijo zdravil proti bolečinam. Toplo ste ga sprejeli v Dom in skrbeli zanj. V letu in pol njegovega bivanja v Domu ste pripomogli, da je zaključni del svojega življenja preživel v miru, lajšali ste mu bolečine in mu izvabili tudi kak nasmešek na obraz. Vesel in hvaležen je bil ob obiskih domačih pa tudi g. župnika, s katerim je rad poklepetal. Moči pa so mu počasi pešale, včasih je bil dobro, drugič ne. Tudi za nas, bližnje, je bilo včasih zelo težko, a ste nas vedno potolažili s toplo besedo. Konec marca je zbolel za hudo pljučnico in se teden dni še trudil za vsak diha; čutil je našo bližino, a vse bolj je že bil v svojem Miru. Do zadnjega diha, uro po polnoči, 4. aprila. V 90. letu je sklenil svojo zemeljsko pot, nadaljuje jo v Večnosti.

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki soustvarjate srčno in predano bližino ter strokovno podporo. Ne le vašim oskrbovancem, temveč tudi nam, njihovim svojcem.

Hvaležni žena Meri in hčerka Darja z družino.

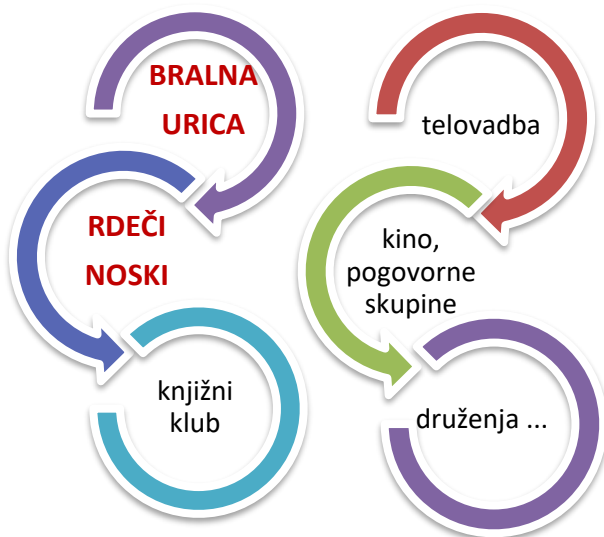
AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Potočnik

Janez Cvek

Marija Slokan

Cigale Štefan

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Smiselno povežimo predmete z ustrežno barvo:

SONCE	ORANŽNA
ZEMLJA	ZELENA
TRAVA	MODRA
SRCE	RUMENA
POMARANČA	BELA
NOČ	RJAVA
MORJE	RDEČA
SNEG	ČRNA

SMEJALNICA

STARČKA SEDITA NA KLOPCI in se pogovarjata. Eden je precej zbeگان in vpraša: »Hej, Franček, oprost, ampak spomin me je že čisto zapustil. Kdo je umrl prejšnji teden, ti ali tvoj brat?«

MOJCA VPRAŠA SOSEDO: »Je tvoj mož kaj zadel na tomboli, da je še danes tako dobre volje?« »Je, prašiča!« »Hm, potem ste ga pa težko spravili domov?« »LAŽJE KOT MOŽA ...«

ODVETNIK PO SOJENJU vpraša klienta: »No, zdaj, ko si oproščen, mi povej, si ukradel tisti avto ali ne?« Klient: »Potem, ko sem poslušal vaše dokazovanje v sodni dvorani, začnem verjeti, da ga nisem.«

D. K.